

gen udsigt har til at opfylde betalingsbestemmelserne i den tidligere kendelse om gældssanering, og skyldnerens forhold og omstændighederne i øvrigt i høj grad taler for en ny gældssanering. I den konkrete sag havde skyldneren f.eks. betalt afdrag på gælden i overensstemmelse med kendelsen om gældssanering, indtil skyldneren blev uarbejdsdygtig på grund af sygdom.

Som det fremgår af begge de nævnte bestemmelser, forudsætter en ændring af gældssaneringskendelsen en begæring herom. En anvendelse af konkurslovens § 228 eller § 229 forudsætter således, at enten skyldneren selv eller en kreditor indbringer spørgsmålet om den manglende betaling for skifteretten. Sker dette ikke, står bestemmelserne i en kendelse om gældssanering fast, dvs. at gælden er bortfaldet, uanset at kendelsen ikke overholdes af skyldneren.

I den situation, hvor der ikke sker genoptagelse af gældssaneringssagen eller ophævelse af kendelsen om gældssanering, er kreditor henvist til at søge kravet inddrevet gennem fogedretten. Efter konkurslovens § 226, stk. 1, har gældssaneringskendelsen mellem skyldneren og de pågældende fordringshavere samme virkning som et retsforlig, og et i gældssaneringskendelsen fastsat afdrag kan således straks inddrives hos skyldneren ved fogedrettens bistand efter de almindelige regler om tvangsfuldbyrdelse i retsplejeloven, hvis den pågældende ikke betaler til den fastsatte afdragstid, jf. retsplejelovens § 478, stk. 1, nr. 2, og § 482.

4.9.2 Lovforslagets udformning

Som anført ovenfor, kan skifteretten ikke genoptage en gældssaneringssag med henblik på at forhøje eller nedsætte det beløb, som skyldneren samlet set skal betale sine kreditorer efter kendelsen om gældssanering.

Dette er imidlertid efter Konkursrådets opfattelse ikke hensigtsmæssigt, og rådet foreslår derfor, at konkurslovens § 228, stk. 1, ændres, således at skifteretten også får mulighed for at ændre nedsættelsesprocenten i en situation, hvor skyldneren på grund af forværrede økonomiske forhold ikke længere har mulighed for at opfylde afdragsordningen i gældssaneringskendelsen. Gældssaneringsdividenden vil efter omstændighederne kunne nedsættes således, at den resterende del af gælden helt bortfalder.

Konkursrådet forudsætter, at en ændring af nedsættelsesprocenten alene skal ske i de situationer, hvor en rimelig forlængelse af afdragsperioden ikke kan afbøde konsekvenserne af de ændrede forhold i skyldnerens økonomiske situation. Den foreslåede ændring

tilsiger ikke i øvrigt at ændre anvendelsesområdet for bestemmelsen.

Eftersom muligheden for at meddele »gældssanering i gældssanering«, jf. ovenfor i pkt. 4.9.1, hidtil har været anvendt i tilfælde, hvor skyldnerens ændrede økonomiske forhold er af en sådan varig karakter, at skyldneren ikke vil blive i stand til at betale dividenden, og hvor en genoptagelse af sagen vil være formålsløs som følge af, at skifteretten i dag ikke har mulighed for at lade den resterende gæld nedsætte eller bortfalde, vil området for »gældssanering i gældssanering« efter Konkursrådets forslag være meget begrænset. Det vil dog fortsat kunne forekomme, at en skyldner vil kunne meddeles gældssanering på ny, inden afdragene efter den første kendelse om gældssanering er betalt, ligesom »gældssanering i gældssanering« for at ligestille alle kreditorer også bør overvejes i den situation, hvor skyldneren har pådraget sig ny gæld efter den første og misligholdte kendelse om gældssanering.

Efter Konkursrådets opfattelse er der derimod ikke grundlag for at ændre konkurslovens § 229, således at skifteretten på en fordringshavers begæring skal kunne ændre en gældssaneringskendelse med henblik på, at skyldneren skal betale en større procentdel af fordringerne. Rådet finder heller ikke, at der er grundlag for at ændre konkurslovens § 226, således at skyldneren først skulle frigøres fra sine samlede gældsforpligtelser, herunder den del af gældsforpligtelserne, der er nedskrevet ved kendelsen om gældssanering, når skyldneren har opfyldt den betalingsforpligtelse, der typisk er indeholdt i en kendelse om gældssanering.

Konkursrådet finder således, at der fortsat bør lægges afgørende vægt på, at en kendelse om gældssanering i videst mulig omfang kommer til at markere afslutningen på skifterettens medvirken ved gældssaneringen. Rådet finder således ikke grundlag for at foreslå en regel, der i praksis vil indebære, at skifteretten i alle sager om gældssanering vil skulle kontrollere, om betalingsforpligtelsen efter gældssaneringskendelsen opfyldes.

Konkursrådet finder endvidere, at der kun i de tilfælde, hvor misligholdelsen skyldes manglende betalingsvilje eller lignende forhold, der kan bebrejdes skyldneren, er et præventivt begrundet behov for at »genoplive« skyldnerens samlede gældsforpligtelser. I andre tilfælde ville denne følge af skyldnerens misligholdelse efter rådets opfattelse stå i misforhold til rimelige hensyn til både skyldneren, som på ny vil være håbløst forgældet, og til fordringshaverne, som kun sjældent ville opnå nogen mærkbar forbedring af